

„Ik weet het nog niet; misschien kom ik van avond t'huis, misschien ook het volgende jaar.”

„Als men 't maar weet!” zeide zijn moeder knorrig, „en mocht ik in dien tusschentijd op sterven liggen, waar moeten ze je dan vinden?”

„Och kom, moeder! zoo'n vaart zal 't niet loopen? Wie sterft er nu toch op uw leeftijd.”

Hij vertrok naar Duinwijk; daags te voren had hij zijn oom geschreven of hij nu zijn vrouw mocht komen bezoeken, maar hij had geen geduld het antwoord af te wachten; een onverklaarbare macht dreef hem naar zee; hij verliet den stoomtram nog vóór het dorp en besloot langs het strand naar den dokter te wandelen.

Het was er nu zoo prachtig! — De donkere wolken joegen nog woest en toornig dooréén, in de verte smolten zij samen met de bruin-grijze golven, waarover het schuim in groote vlokken zweefde. Zijn ziel werd geheel vervuld door het wilde zeegezicht en wat noch kunst, noch menschen hadden vermocht, dat deed de oproerige natuur; hij vergat voor een oogenblik het doel van zijn tocht, de droevige oogen van Rose Marie om geheel op te gaan in Rosa Marina, zijn schepping; hij nam vol verrukking het spel der vreemde tinten en der grillige lijnen van golven en wolken in zich op, hij voelde dat nu Rosa Marina alleen hem bezighield. Plotseling brak de zon zich een opening door de wolken; een vreemdsoortige rossige, ziekelijk gele gloed kwam tusschen de saamgepakte donkere gevaarten glimmen en wierp haar valsch, schel licht over het strand en de zee, over het dorp en over een vrouwengestalte, die eenige stappen verder vlak aan den oever stond.

Zij werd geheel gebaad in den zonderlingen lichtstroom, haar geel-grijs kleedje scheen thans louter uit zonnestrallen geweven, haar eene hand hield op den schouders de plooiën vast van een in den wind wapperenden doek, die zich los, natuurlijk maar sierlijk om haar drapeerde; haar hoofd was onbedekt, de wind speelde vrij met haar losse haren, die een vurigen tint aannamen, ook haar gelaat gloeide tegen den zwarten achtergrond ginds aan den horizon, in haar oogen flikkerde het licht met violette weerglansen, zij hield ze onafgewend in de ruimte; zonder iets te zien of iets te hooren van wat rondom haar gebeurde en Frank bleef onbewegelijk staan, ademloos als ware het een visioen uit een andere wereld dat hij aanschouwde. Het was Rose Marie maar aan haar dacht hij niet meer, het was zijn werk dat hij hier vond, zijn werk zooals hij het zich gedroomd had, zooals het zijn en worden moest; eensklaps wist hij wat hem te doen stond, wat zijn Rosa Marina noodig had om schoon en levend te worden. Hij bleef onbewegelijk totdat de zon weer schuil ging achter de wolken en het geheimzinnig licht uitdoofde, Rose Marie verroerde zich nog niet; hij sloop heen, keerde naar het dorp terug, nam den tram en vertrok nog dien-zelfden avond naar Parijs.

Hij werkte hard, weken lang, zijn talent brak zich baan door alle aanwendsels, door alle aangeleerde kunst heen, natuurlijk en vrij, Rosa Marina